

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

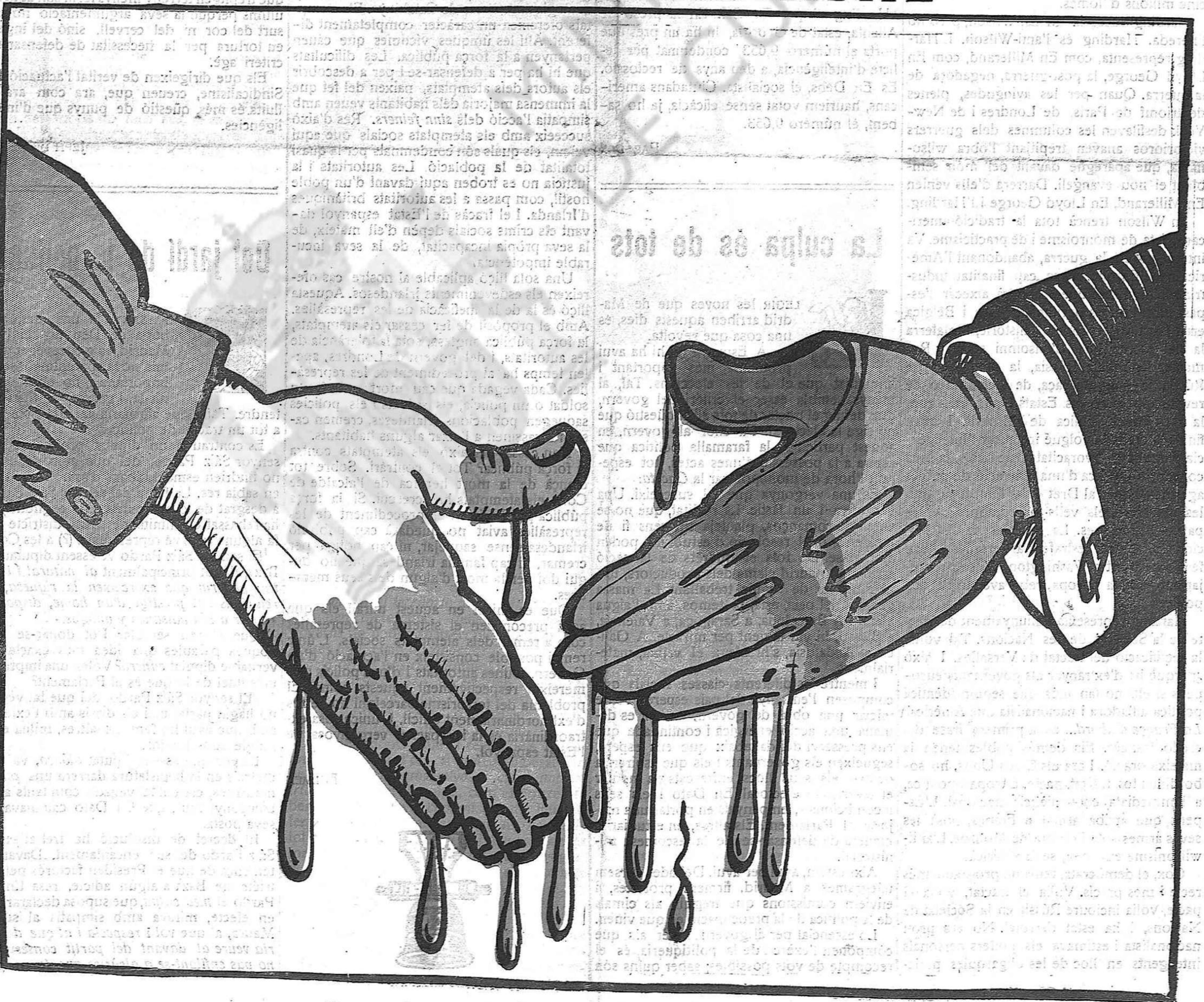
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa J. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50, — ESTRANGER, 2'00

ETIQUETA ELEMENTAL

—Per a donar-nos la mà,—bé'ns la tenim de rentà!..

Raó i passió

L'hora és greu per a Barcelona. I la major gravetat no està en els conflictes pendents, ni en la paralització de certs serveis indispensables a la normalitat ciutadana. La cosa més greu està en l'esclat de la passió. L'estat d'esperit d'obrers i de patrons fa difícil en aquests moments la necessària solució de concòrdia i crea el perill d'una sèrie de venjances i de represàlies que escampin la sang i el dol pels carrers de la capital de Catalunya.

En aquestes hores caldria que parlés, serena, la raó. I sentim al nostre entorn com les passions humanes [udolen. I el ferèstec udol es sent tant fort en els barris humils com en els barris plutocràtics. La passió remou els instints zoològics que geuen en el fons de l'home. Enfosqueida la raó per les sangs que puguen al cap, orbs els ulls per efecte de l'ira, uns i altres senten el crit ancestral que els incita a la satisfacció dels odis.

La primera cosa que cal avui és restablir l'imperi de la raó pertorbada. La foguejada de la passió no pot fer altra cosa sinó portar una catàstrofe. Si la raó no torça el coll de la passió en cada un dels estaments en lluita, cal tèmer per a Barcelona noves jornades tràgiques. Respondre als crims socials amb represàlies de la mateixa mena, seria contribuir a fer caure Barcelona en un llot de sang i de deshonra.

Harding

AQUEST nom se redreça darrera els horitzons atlàntics com les atxes del seu nom. La democràcia americana, l'ha triat i és ja l'elegit de cent cinc milions d'homes.

Harding succeeix a En Wilson, però no l'hereda. Harding és l'anti-Wilson. L'Harding representa, com En Millerand, com En Lloyd George, la post-guerra, negadora de la guerra. Quan per les avingudes, plenes de triomf de París, de Londres i de New-York desfilaven les columnes dels guerrers victoriosos anaven trepitjant l'obra wilsoniana, que aparegué davant del món semblant el nou evangeli. Darrera d'ells venien En Millerand, En Lloyd George i l'Harding.

En Wilson trencà tota la tradició americana, feta de monroisme i de practicisme. Va intervenir en la guerra, abandonant l'Amèrica per l'Europa, sense cap finalitat industrial. Ningú més que ell podrà aixecar l'espera amb litúrgia puritana. França i Bèlgica eren l'instint territorial i històric; Inglaterra la llei escrita; Itàlia, l'ensomni secular; Romania, l'ambició; Rússia, la sang—sempre Rússia la sang, de raça, de dictadura o de revolució,—però els Estats Units, eren com la movilització bèlica de l'Esperit. I quan finalida la creuada volgué instaurar l'Inteligència política damunt les voracitats nacionals, la seva concepció jurídica d'una federació de pobles agermanats per al Dret i la Pau, topa amb les malícies dels vells procuradors de les patries històriques. La Societat de les Nacions va naixer estafeta a Versalles i l'han ferida de mort a Washington. Wilson rebutjat per la vella Europa, reb l'avversió del seu poble.

Harding representa l'allunyament del pacte de la Societat de les Nacions. Tal volta, la rectificació del tractat de Versalles. I això perquè ha d'extranyar als governants europeus si ells no fan més que seguir idèntica política aïlladora i nacionalista que Amèrica? *La France d'abord...* és la primera frase del credo francès. Els demés pobles tenen la mateixa oració. I ara els Estats Units, ho sobordinen tot, tractat, pacte, Europa i política, a l'immediata conveniència nacional. L'Esperit que arribà armat a França, posà les seves armes sota l'ombra de Monroe. L'anti-wilsonisme europeu, se fa americà.

Cox, el demòcrata, tenia un programa més recte i més precís. Volia el tractat, volia el pacte, volia incloure Rússia en la Societat de Nacions, i ha estat derrotat. No era prou nacionalista i estimava els poders personals intel·ligents en lloc de les oligarquies parla-

mentàries i financeres. Era, ademés, «wet», es a dir, «humit», es a dir, anti-prohibicionista de l'alcohol, enfront dels «drys», els secs, els puritans aixuts. Cox representava un grau més de liberalisme i de «futurisme» que l'Harding, i naturalment, ha estat vençut. Ho ha estat per majoria absoluta. Fins el vot de les dones, li ha estat hostil, patriotes i conservadores a l'Amèrica, com per tot arreu.

Però nosaltres no hauriem votat ni per l'Harding ni per En Cox. En la presó de Atlanta, estat de Geòrgia, hi ha un pres que porta el número 9,653, condemnat per delictes d'intel·ligència, a deu anys de reclosió. És En Debs, el socialista. Ciutadans americans, hauriem votat sense eficàcia, ja ho sabem, el número 9,653.

PARADOX

La culpa és de tots

LEGIR les noves que de Madrid arriben aquests dies, és una cosa que revolta.

A Espanya no hi ha avui problema més important i immediat que el de les eleccions. Tal, al menys, sembla ésser el criteri del govern, que defuig el tractar de tota altra qüestió que no siga la electoral. Fa chor al govern, en aquest particular, la faramalla política que aspira a la possessió d'unes actes, tot esperant l'hora de monopolitzar la *Gaceta*.

Es una vergonya que tal succeeixi. Una vergonya i un fàstic. La realitat, que no se enten de romanços, planteja un sens fi de incidents, qual resolució o estudi no poden ajornar-se. De tots els indrets de la nació arriben a Madrid clams dels productors, impossibilitats de seguir treballant. La massa general del país, està, fa temps, amb l'aigua al coll. A Barcelona, a Saragoça, a València, a Bilbao, hi viu la gent per miracle. A Galícia, a Andalusia, s'hi ofega el veïnat, materialment.

I mentre les diferents classes socials que componen l'entramada del país esperen veure iniciar una obra de govern, en tant es demana una acció enèrgica i continuada que ens presservi del daltabaix que ens espera, segueixen els governants i els que aspiren, a ocupar els seus llocs, enfrescats en montar el tabernacle electoral. En Dato i els seus incondicionals, empenyats en portar una majoria al Parlament. Els altres, en estudiar la manera de defensar-se de la escomesa ministerial.

Així estem, avui per avui. Debades cursem telegrams a Madrid, firmem protestes, i enviem comissions que treguin als cimels de la política de la preocupació en que viuen.

Lo essencial per al govern i per als que componen l'exèrcit de la politiqueria, és el recompte de vots possibles; saber quins són

els Ajuntaments disposats a acatar la voluntat ministerial, i en cas contrari, les eliminacions a decretar.

No hi ha que dir que la voluntat ministerial, es tradueix en el cas present per a la simulació de les funcions que determina la llei del sufragi; per a la presentació d'actes en blanc; per a la befa a la dignitat ciutadana; per a la garrotada i el crim, si tant convé. Si bé ho pensessim, veuríem com la culpa de tot lo que passa no és tota del govern.

Un bon xic deu ésser-nos imputada a nosaltres, que no sortim de la impassibilitat en hores que hauríem de tirar-ho tot a rodar. No els sembla?

TABER

ELS ATEMPTATS I LES REPRESALIES

A llista vermella segueix augmentant a Barcelona, a Catalunya, a Espanya. No hi ha dia que el diari no ens dugui el nom de noves víctimes. Si agafeu un periòdic, podeu guaitar tot seguit la «última hora», segurs que hi trobareu la descripció d'un o més atemptats socials.

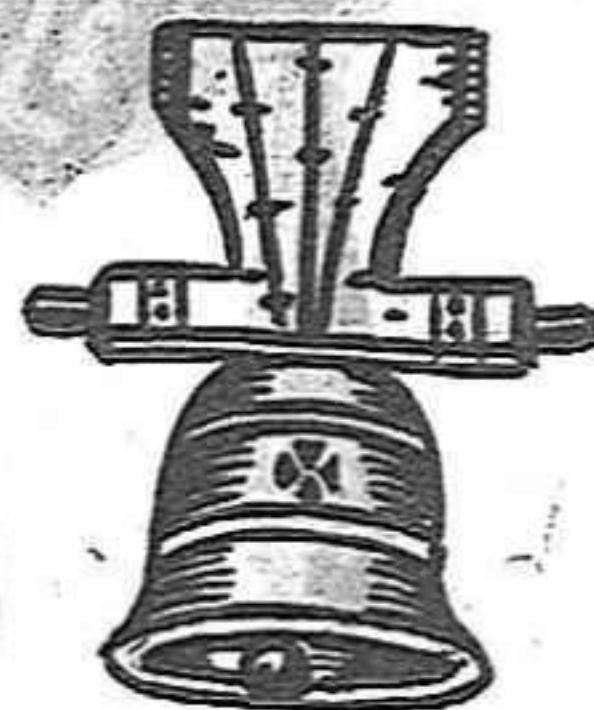
Cal repetir que això que succeeix damunt el territori de l'Estat espanyol no succeeix en lloc del món. És veritat que també es produeixen atemptats a Irlanda. Però a despit del que diuen alguns senyors que no estan gaire ben enterats, el cas d'Irlanda no té cap analogia amb el cas de Catalunya. Els atemptats ofereixen un caràcter completament diferent. Allí les úniques víctimes que cauen pertanyen a la força pública. Les dificultats que hi ha per a defensar-se i per a descobrir els autors dels atemptats, naixen del fet que la immensa majoria dels habitants veuen amb simpatia l'acció dels *sinn-feiners*. Res d'això succeeix amb els atemptats socials que aquí veiem, els quals són condemnats per la quasi totalitat de la població. Les autoritats i la justícia no es troben aquí davant d'un poble hostil, com passa a les autoritats britàniques d'Irlanda. I el fracàs de l'Estat espanyol davant els crims socials depèn d'ell mateix, de la seva pròpia incapacitat, de la seva incurable impotència.

Una sola lliçó aplicable al nostre cas ofereixen els esdeveniments irlandesos. Aquesta lliçó és la de la ineficàcia de les represàlies. Amb el propòsit de fer cessar els atemptats, la força pública anglesa, sota la tolerància de les autoritats, i del govern de Londres, apelen temps ha al procediment de les represàlies. Cada vegada que cau mort o ferit un soldat o un policia, els soldats i els policies saquegen poblacions irlandeses, cremen cases i assassinen a l'atzar alguns habitants.

Han cessat per això els atemptats contra la força pública? Tot el contrari. Sobre tot d'ençà de la mort heroica de l'alcalde de Cork, els atemptats han crescut. Si la força pública persisteix en el procediment de les represàlies, aviat no quedarà cap població irlandesa sense saquejar, ni cap botiga per cremar, ni cap família irlandesa que no dugui dol per la mort d'algun dels seus membres.

Que es mirin en aquest mirall els que aquí preconitzen el sistema de represàlies com a remei dels atemptats socials. L'únic remei possible consisteix en l'actuació d'un Govern, d'unes autoritats i d'una policia que mereixin respectivament aquests noms. El problema del terrorisme barceloní no té res d'extraordinàriament difícil. L'única cosa extraordinària és la incapacitat vergonyosa de l'Estat espanyol.

FULMEN

Qüestions de tàctica

EN Seguí i En Quemades sostenen amb *El Socialista* una posició lèmica interessant. Els primers defensen la no intervenció del proletariat en les lluites electorals; el segon sosté que per a aconseguir un canvi complet de règim econòmic i social, és necessari intervenir en la política.

Seguint atentament aquesta discussió, la primera cosa que salta a la vista és la sòlida convicció amb que *El Socialista* defensa les seves idees, filles d'una persistent i profitosa actuació. La claretat dels seus raonaments, fruits de la experiència aconseguida en una llarga lluita, contrasta notablement amb la feble argumentació d'En Seguí i d'En Quemades que no escriuen certament lo que pensen sinó lo que'ls obliguen a defensar.

Es indubtable la fracassada bona intenció d'alguns elements que volien dotar al sindicalisme català d'un brillant Estat Major que pogués parlar davant d'Europa des de la tribuna parlamentària. En Gabriel Alomar, l'Eugeni d'Ors, En Marcel·lí Domingo, el mateix Seguí i alguns altres noms prestigiosos, hagueren donat al sindicalisme català un contingut intel·lectual que podia haver-lo fet interessant als ulls del món. La bona intenció s'ha fos com un bolado davant la pressió de la dictadura inconeguda que dirigeix l'acció sindicalista i de quina dictadura són tan esclaus En Seguí i En Quemades com l'últim dels paletes o dels manyans.

Creieu, doncs, que en la discussió empenyada que sostenen d'una part *El Socialista* i d'altra En Quemades i En Seguí, els que trepitgen terreny menys ferm són aquests últims perquè la seva argumentació no els surt del cor ni del cervell, sinó del ingeni en tortura per la necessitat de defensar un criteri agè.

Els que dirigeixen de veritat l'actuació del Sindicalisme, creuen que, ara com ara, la lluita és més qüestió de punys que d'intel·ligències.

JEPH DE JESPU

Del jardí de la política

REPASSANT, fa uns dies, a la bona de Déu un diari de Madrid, vaig encepagar amb una nova aparentment sense importància, no obstant tenir-la, i grossa, al meu entendre. Tant, que afirmaria val ella sola per a tot un tractat de política.

Es contrau a un diputat professional, el senyor Sáiz Pardo, del que amb seguretat no tindrien esment, abans d'ara. Tampoc jo en sabia res. La fama del senyor Sáiz Pardo, a desgrat de lo castic dels seus cognoms, no ha rebassat els límits de Baza, districte que fa alguns anys vé representant (?) a les Corts.

El senyor Sáiz Pardo vé essent diputat per Baza, degut principalment *al natural i llegendim poderiu que exerceixen la riquesa, les relacions i el prestigi d'un home, disposat a «servir a sus paisanos y amigos.»*

Que els en sembla? Pot donar-se amb poques paraules una idea més exacta del veritable diputat *cunero*? Volen una impressió més fidel de lo que és el Parlament?

El senyor Sáiz Pardo, del que tal vegada no hagin parlat mai els diaris amb l'extensió amb que avui ho fem nosaltres, milita en el rengle conservador.

Es veu que essent diputat *idóneo*, va permetre's en la legislatura darrera uns *pinillos* mauristes, creient tal vegada, com tants altres companys seus, que En Dato caminava a la seva posta.

El decret de dissolució ha tret al senyor Sáiz Pardo del seu encantament. Davant la temença de que el Presiden facturés pel districte de Baza a algún adicte, resa En Sáiz Pardo el *mea culpa*, que suposa declarar que, en efecte, mirava amb simpatia al senyor Maura, al que *vol i respecta i al que desitjaria veure al davant del partit conservador, no pas enfilar-se a alcàries que tenen poca*

relació amb les necessitats pràctiques (?) de la política.

Afegeix:
Que, al veure que no s'ha fet la concentració, ha pres la determinació de cooperar a la reconstitució del partit conservador.

Traduït al català que ara es parla, vol dir això, que En Sáiz Pardo planta an En Maura i es queda amb En Dato, que és el qui avui com avui, disposa de la clau del rebost.

Així, tal com raja.
Altremet, què pot fer un diputat que tremoli la bandera que suposa l'influència del diner i el gust de servir a sus paisanos y amigos?

El senyor Sáiz Pardo, home de pocs compliments, està per a las necesidades prácticas de la política. Per a què fer embuts?

Y al país, contra una esquina, podia haver afegit En Sáiz Pardo, tipu, per desgràcia, massa freqüent en el nostre firmament polític.

Els ben avinguts amb el règim, diran potser, que no tots els diputats es diuen Sáiz Pardo. Que per lo tant, una flor no fa estiu.

D'acord.
Cal, emperò, tenir en compte que de flors com la que acabo d'ofrenar als llegidors n'està rublert el jardí de la política espanyola.

B. DE R.

esteu disposats a seguir mortuoris concells, vos jurem, per nostres ossos, tornar-vos la tranquil·litat que us manca.

Ja el prevèiem, fa anys, el cap-girell del món! Els motius? Fàcilment es capeixen; són molt senzills. No per res més, sinó que per l'enveja, heveu sofert una forta sotregada que ha enderrocat la vostre Babel: els vostres més alts directors, mancats d'autoritat, fossa moral i finesa d'esperit, solzament han anat cuidant-se de petiteses i egoïsmes particulars: les posicions fortes i febles endabades han seguit barallant-se, esmerçant ses energies per reconquerir el respectiu predomini, que creuen perdut, sense donar-se compte que uns i altres s'han tirat a l'abim. No teniu ampar, el vostre remat no té pastor, les ovelles s'abraonen, es desagnen: lo pitjor es que's tornen salvatges, i quan les voldreu descompartir oh vius! s'haurà fet foc, perdent, culpables per assentiment, el prestigi que, arreu dels mons, adquirireu de moderns civilitzats.

Nostra lúgubre Comunitat no pot tolerar semblants espectacles, i a tal objecte, els més significats espectres, esquelets i fantasmes de totes les Sucursals Necropolitanes de l'altre món,—que dieu vosaltres—s'han entrevistat amb les significades i, no menys, distingides mòmies governamentals nostres, a fi de que facin els impossibles per a ajudar a terminar el vostre intolerable conflicte.

nostres, els dels vius de les Llitas que enforceixen i, els dels nostres camarades de la U. M. N. No falteu pas, aquest any el dia de la festa de Nostre Commemoració als cementiris que, allí esperen i us rebran els vostres atlàteres, amb el somris als llavis i els braços oberts per acordar plegats la manera d'aplicar remei als dolors que us agreuen. Si és necessari formarem un nou Trust que ensenyi als paràsits les fórmules com es resolen els conflictes socials, odis d'uns i altres, vagues i locauts, morts per misèria, i morts per assassinats.

No deixeu de venir a aquest solemne acte que, aixís, donareu prova palesa que voleu redimir-vos! Jo—em sap molt greu—no podré romandre amb vosaltres, perquè el ú-nebre Directori prepara noves eleccions i tinc la seva confiança i l'encàrrec especial de sortir, aquests dies, amb auto de les Pom-pes, a recorre les fires i totes les Sucursals per a sanear el còs. Confieu, però, amb els idonis.

De lo que resolgueu, dependrà que poguem tenir una nova Assemblea amb dades ben concrets, encara que el meu gust fora—i ho desitjo pel vostre benestar—que us morissiu de repent, com Abderraman, perquè així el vostre tètric amic, personalment, us podria veure.

C. ALAVERA

Apoi macàbric (*)

ALS INFELISSOS DEL MÓN DELS VIUS

MICS i futurs correligionaris! No seria dir-vos res nou que, del no res passem al món dels vius on, perennement hi ha bullanga i que, per una futesa, o per no res, us envien al món dels morts on, inter nos, el silenci, germania i l'unionisme sepulcral imperen, com mai, en cap altre món, hagin tingut parió. Tampoc és dir-vos res nou que, els morts solament tenim durant l'any un dia de festa grossa, que tant se'ns endona i, que qui més la celebra són els vius que després de venir a visitar-nos, fer l'anyoradic, el ploricó i embrutar el nostre estatge amb records cursis, un cop heu girat qua, ja no us en recordeu-i, hipòcrites, doneu fi a la festa atipant-vos, molts de vosaltres, a nostra salut, de castanyes, panallets i vi ranci.

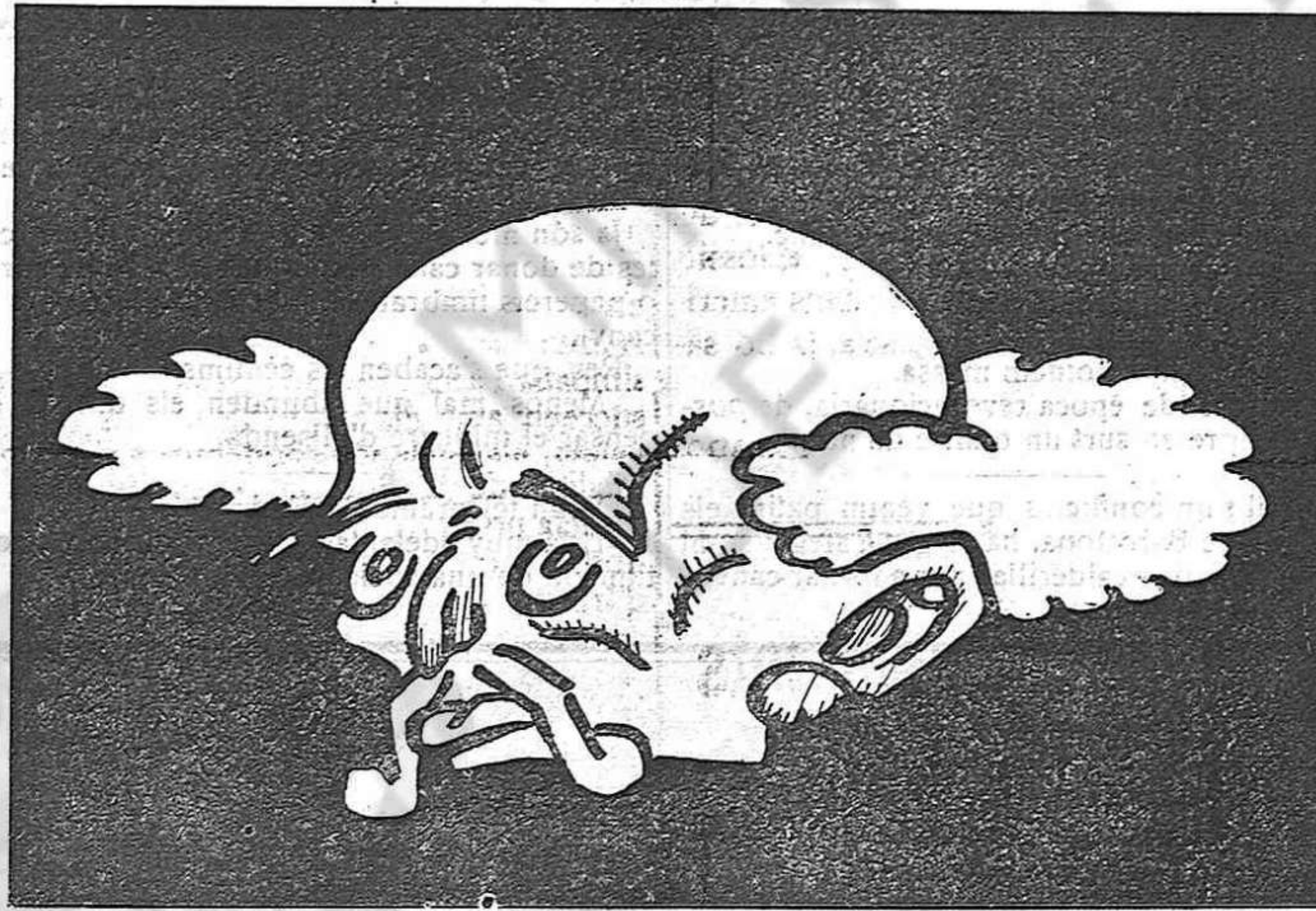
Però si que és nou i de gran transcendència (a vosaltres—encara que hi estem fets—us caurà com una bomba) dir-vos que nosaltres havem determinat fer un canvi, totalment radical envers vosaltres: çò és, que, ara, els vius ens són simpàtics i, per gallines mullades pobres, quasi ens feu llàstima. En efecte, vé ja de remota data que dels vivents no'n volíem saber res: ens feieu fàstic, per ésser orgullosos i massa envanits de vostre poder i soberania, per bravacons i fanfàrries, tenorios presumits i neules i, en fi per predicar arreu lo que no heu cregut mai, aixacant-vos, superbament, com si el vostre castell no pogués enrunar-se.

El mutu respecte i nostra acreditada serietat ha fet que les faccies del vostre món,—prou conegudes per pròpia experiència—ens les miréssim sempre, amb indiferència, ben convençuts de que una intel·ligència amb vosaltres hauria sigut incompatible; però roda el món i... avui dia, ja és altre cosa: l'odi, és pot dir, que cobejava dintre l'ésser de tots els morts, s'ha esvaït com el fum al oure vostres insistent exclamacions de Així me moris! Això no hi ha qui ho aguant! El viure és impossible! Millor és l'altre món! I altres de més crespes.

Creguts de que ho dieu amb tota l'ànima, les nostres vides nos us faran el sort i molt menys l'experimentar vostre ràpid i brutal anorreament. En bona fe que, enterneix i, ens dolem de lo que us passa, i de cap manera podem consentir que, vosaltres que, irremissiblement, tart o d'hora, hauréu de viure en nostres morades, se us abandoni per més temps. No ho permetrem que us deixin entregats a fera lluita. Fora, per nosaltres, un constant remordiment de consciència, una acció imperdonable, més nó, si

(*) Sobrer del Número dels Morts.

L'home funest

—Eh, quin cap per a un pom d'escala?

Hem assolit un èxit colosal: tenim proposicions acceptades, permisos, presos acords unànims, espeterrants, que exposarem a vostre deliberació, i amplies facultats per a posar a rotllo als vostres, més grossos i temibles pertorbadors, (que sabem de bona tinta que, uns, són los que pertencen a la mano negra del nacionalismo i, altres que, pertanyen a diferents sectors i que volen desmembrar el territorio nacional) que vostres ben merescuts i venerables senyors governs no poden abatre. Si aquestes lumbereres tinguessin la capacitat i clara intel·ligència de les nostres mòmies, ja ho tindrieu arranjat desseguida i no estarien les vostres bones masses ajupides, com ho estan, igual que fossin unes párias o, infeliços dependents d'escriptori i despatx notarial.

Si voleu, doncs, que el regne dels vius es torni una bassa d'oli, si voleu alliberar-vos de sentir gritos subversivos i cants antipatriòtics i sí, per fi, voleu, com el nostre, un ben entès i assenyat comunisme, no heu de fer més que acceptar l'apoi que us oferim de tot cor, donar-vos les mans i disposar de les forces que ens resteu. Si l'aliança us és grata, és precis que atengueu bé el clam que ara vaig a fer-vos en nom propi i en el de totes les calaveres que han vist amb bons ulls que jo em dirigis a vosaltres.

Companyns, per dignitat, ha arribat l'hora de que prengueu un determini! Si voleu salvar-vos no escolteu altres concells que els

UN DE TANTS

Explofant no sé si els cuiros, o els macarrons o l'espart, va fer-se ric amb la guerra, de tal modo, que el tronat de l'any 14, ara habita en un xalet dels més cars, té dos o tres automòbils, intervè en cinc societats, gasta don, manté Fulana, és, en fi, un senyor cabal de qui es parla amb molt respecte i és ben vist en totes parts.

Però això a l'home no l'ompla. Ell voldria figurar; que els diaris l'anomenessin; que el seu nom, a més de «honrat», fos distingit, brillant, «cèlebre»... I heu's aquí com, pas a pas, de meditació en cabòria i de somni en plan formal, vingué a concebir l'idea de volguer ser diputat.

Lleg en matèries polítiques, va anà a trobà a un vell company que's tracta amb molta gent grossa i fins ha estat concejal, i li exposà el seu projecte.

—Veiam, digues, com se fa per poguer conseqüer un acta? Desitjo ser diputat, i com que mai me n'he vistes de més crespes...

El company

va reflexionà una estona i al fi va dir-li:—No estàs afiliat en cap cassino polític?

—No; prou que ho saps.
—Ni ets parent de cap ministre?

—I ara!
—Ni tens amistat amb els prohoms de la dreta o amb els de l'esquerra?

—Em fas unes preguntes tan rares, que començo a sospitar que m'estàs prenent el número.

—T'equivoques. Te les faig, per dir-te que, si no comptes amb algun d'aquests puntals, és inútil que ho intenis; no seràs tu diputat.
—Em deixes de pedra marbre!... Jo em figurava que, estant ben proveït de moneda...

Al sentí això, el vell company va obrí uns ulls com unes «tronges».

—Ah! Es dir que estàs disposat a untar «seriament» la màquina?
—M'he ficat l'idea al cap d'anà al Congrés, i a l'efecte, no repararé en gastar els mils duros que convinguin.

—Per molts que siguin?
—Rè em fa: mentres jo surti amb la meva, tira barra.

—Ets un barbián! Plantejant-ho d'aquest modo, deixa-ho per mí.

—Hi puc comptar?
—Com si ja tinguessis l'acta a la butxaca.

—Endavant!—
Per quin ignorat districte serà l'home diputat?

Per algun de la muntanya?
Per qualsevolga del pla?
Difficil és poguer dir-ho, però pel cas, tant se val: amb els «arguments» que emplea, lo indubtable és que en serà.

C. GUMA

REPICS

D'un cablegrama rebut pel senyor Cònsol de Mèxic.

«En toda la República de Méjico se ha iniciado una era de prosperidad y de paz». «Por todas partes se nota resurgimiento de negocios y confianza.»

I hom pensa: be tenen prou sort. Perquè, la Espanya d'ara és el Mèxic de sis anys enrera.

Una olla de grills; pitjor encara, una olla d'escorpins.

Sembla que els regidors de l'Ajuntament de Arenys de Mar, imitant als valents regidors de Reus, estan disposats a no admetre que el Govern els imposi un Alcalde de Reial Ordre.

All right!
Fermesa i amunt.
I al primer pelele que els hi envii per batlle,... una bona pedregada d'ametlles d'aquelles que semblen ous de gallina.

«Sor M. C., de Martorell ha sido elegida madre comandadora.»
Comandadora, eh!...
Ara sí que en aquell convent podran representar el tenorio.
Dic això perquè ben segur que un «Don Juan» amb faldilles tampoc els hi mancarà.

Més de vuit dies sense tramvies, havem estat els barcelonins.

I tan tranquilets!
Val a dir que la gent s'acostumaria molt aviat a anar a peu.
Més aviat que la Companyia a deixar de guanyar milions.
Segons números que ha fet, publicament, l'administració declara entre linies, que, estant parats els tramvies, perden de tres a quatre mil duros diaris.
«Tate!» Que són els tres o quatre mil que guanyen normalment.

Un d'aquests dies arribarà, si no ha arribat ja, don Alexandre Lerroux, per a començar la campanya electoral a favor del partit que acapdilla.

No troben que aquestes notícies ja no interressen a ningú?
Doncs els diaris encara en van plens. Sembla mentida!

Coses de nois.
 Uns quants jovenets nacionalistes exaltats anaren, l'altre dia, a trencar els vidres del Consulat d'Anglaterra.
 No és aquest el camí de lliberar a Catalunya. El camí és imitar a l'Alcalde de Cork.
 I quants dels nostres exaltats estan disposats a imitar-lo?...

Llegeixo:
 «Los republicanos monárquicos de Mahón han proclamado candidato a don Alejandro Lerroux.»
 Com se menja això de «republicanos monárquicos».
 Amb forquilla?
 Amb cullera?
 «Republicanos monárquicos!»
 Serà una fusió de reformistes i imperialistes d'En Lerroux?

A Badalona s'ha inaugurat un Centro Monárquico Nacional.
 A l'acte de constitució hi assistí el sanyó Sala. Tot això és propaganda electorera; però inútil!
 Badalona és i ha estat sempre lliberal i republicana.

No deixa d'ésser una cosa ben pintoresca un viatge en camió pel Passeig de Gràcia.

Faltats de tramvies, els barcelonins se decideixen a dispendiar uns quants centims més, i s'enfilaven als «carromatos» de guerra, tenint per seients rústics taulons... i donant-se «pisto», a pesar de tot.

Veritat és que aqueixes «hecatombes» socials serveixen quan menys per a democratitzar les costums.

Democratitzar les costums, els que van a peu!

Que els que van en camió i se'n fan dos rals o una pela, aquests ja es tenen per uns potentes.

Ha dit el senyor Governador civil que als guàrdies de seguretat i fins a nova ordre els hi donarà fusell i pistola per tot gasto.

Molt bé.
 I un millor sou per a que'ls hi entri veritable vocació... quan se'ls hi donarà?

Torna a donar bastant joc lo de l'adquisició, per part de l'Ajuntament, de les aigües de Dos Rius, que ara sembla serà un fet.

Tant és així, que els il·lustres metges de l'il·lustre Col·legi de Barcelona declaren mantenir el seu criteri en contra, aferrant-se en

el seu dictamen de que les tals aigües són una calamitat per a Barcelona.

Com que en la jugada hi entren molts milions, ja és de suposar qui guanyarà.
 El que reparteixi més billets de banc.

Ha mort el general Pasquin.
 Descansi en pau.
 Però no'ns hi amoinem massa.
 En vigílies de època revolucionària, de pasquins sempre en surt un o altre de nou.

Als mil i un conflictes que venim patint els ciutadans de Barcelona, ha vingut a afegir-se-hi el de la falta de «calderilla» per a tornar canvis.

Com sia que avui el coure està més car que la moneda acunyada, doncs, vinga fondre peces de deu cèntims i de cinc, en perjudici de les transaccions comercials.

Ja són molts, ara, els botiguers que en comptes de donar calderilla donen segells de correu o paperets timbrats equivalents al import del canvi.

Res, que s'acaben els cèntims.
 «Menos mal que abunden els duros!» deu pensar el ministre d'Hisenda.

De un telegrama de Madrid:
 «Está muy adelantada en esta capital la constitución de una sociedad de matadores.»

Aquí a Barcelona sempre anem molt més endavant que a Madrid.
 Perquè aquí... no'n fa poc de temps que estan constituïdes les societats de matadors!

El coixet Romanones està malalt.
 Què té?
 N'hi ha que diuen que la causa de la seva malaltia és la pena d'haver perdut un fill al Marroc. D'altres asseguren que és el remordiment. Males llengües!...

Nòstre batlle major va convidar als directors del «Orfeón Donostiarra» amb un àpet a la Font del Gat.

D'aquesta feta, ja estem veient que l'any vinent, si tornen, ens cantaran, harmonitzada per En Lamote, la cèlebre cançó:

«Baixant de la Font del Gat
 una noia
 una noia...»

I que, cantada pels simpàtics orfeonistes bascs, ben segur seria un èxit.

Es diu que el marqués d'Olèrdola, senyor de Rius i Rius es presentarà candidat per Figueres.

Pobre Pi i Suñer, si va a la reelecció!
 Amb una katapulta romana com aqueix membre de l'Unió Monàrquica, els federals empordanesos se'n van a l'aigua!
 Sinó que aquests hi aniran per a firar-hi a l'altre de cap.

Bonic paper han fet fer els patrons al senyor comte de Alta.

Enviat pel Govern a l'objecte de presidir la Comissió mixta per a arreglar la vaga de metal·lúrgics, els patrons d'aquest ram, excusant-se en un atemptat, no han volgut assistir a la crida per a celebrar les reunions, i el pobre home s'ha quedat sol com un mussol.

Sempre s'ha vist que els que haurien de donar llum, donen fum.

Però, al tantol que el fum no's torni foc.

En Dato ja es veu a l'aigua.
 Ni els mauristes, ni els ciervistes, ni els de la Defensa volen fusionar-se amb els seus.

Ell mateix ho ha confessat:
 «Si se hiciera una sola candidatura monàrquica—ha dit—triunfaría. Si no se hace así, es que se quiere favorecer a los enemigos del régimen.»

Res; que En Dato es veu a l'aigua abraçat a la monarquia, i sense carabasses.

I tants caps de carabassa que hi han en el seu partit!

A Estònia hi ha hagut un canvi de govern.
 Tots els nous governants d'Estònia pertoneixen al partit més avançat.

Què hi farem!...
 Aquí, per a aconseguir un govern així, en tenim per estònia.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oln, número 8

Un camió al servei del clero

—Ansia, que per dos ralets ens porten als «Josepets»!

Jurisdiccions

—Tiva, nyicris!... Ens deixessin fer a nosaltres, veuríem com s'acabaria!...